

FÁRAÓ VÁLASZRA KÉSZÜL

V E S Z T E G F E R E N C

„Mert ami van, az van, és ami volt, az lesz.”
(Thomas Mann)

s az egyirányú levelek átcsillanó-sugallat-útjai
a titkadt közönyviharban
bizarrnak ható engedmények ellenében is
okoskodó iparkodást fednek fel
oly élességgel
amely már csúrt osavarosság is egyszersmind
aggasztón kényes furfang
mert nemcsak most
mert MINDIG Fáraót mondunk
és mindig van Fáraó
jön és megy is egyúttal
mint ahogy a nap is mindig VAN
a kentős szemhatár álló ünnepére
imígyen szőjük-szövögetjük mi is létünket
a világ jelkép-álmú uszályába
egészével és egységével
mindig és minden ponton
akár tudunk róla akár nem
nyájas és dévaj talányosság
amiként oly sok minden megállhat egymás mellett
és különböző dolgok
lehetnek egyaránt igazak
lehetnek
egyugyanazon igazságnak különböző kifejezési formái
mintha kik álmodunk s értelmezünk
azahogy csupa értelmezésvágyból álmodunk
álmodásunk titkát
teljes terjedelmében
s minden nyelvével és nyelvjárásával kell

voilà
 közvetlenül kifejeznünk
 az egyetlen Ehnatont
 s nem is csak születését
 halálát
 halálba tekintő újjászülető életét
 fölfogva ekként Fáraó tanító üzenetét
 de nem mint jövést-menést lélekszakadva-sietést
 mely keletkezik-elmúlulik
 sőt egyáltalában nem mint életet
 akikád kölcsönszavú „savoir-faire”-t és „savoir-vivre”-t
 hanem mint TISZTA LÉTET
 mint változatlan
 kelésnek és múlásnak alá nem vetett
 forrását a fénynek
 mely biztos célba illan-villan magamegismerőn velünk
 célba amit megnevezni vátesz meg nem nevez soha
 bármily jól ismeri is egyébként
 legkisebb részletéig kacsakaringóinak
 el nem évülő hajlatait
 mert kitörölték és kivésték a hagyományból
 és örök feledés éje borítja
 az ő igazi nevét
 márpedig amit nem foglalunk szóba-képbe-jelbe
 azt hamar elfelejtjük
 elpárolog a „nyenyúlj-hozzám” emlékdísznövény
 az este asszony—reggel férfi
 szakállas istennő mily képet alkot hát
 és milyen szófordulatot választ
 hogy ÍGY eltalálja a valóságot
 eleven asszonyaink bajuszpödrőit
 melyek röptünk szelébe szimatolnak mindig
 miközben arcunkon a sötét csilllogás
 borotvapengéit járhatja
 vajh a valóság
 nyomban megajándékoz-e bennünket együgyűen-közvetlen
 s megfontolás nélküli bizalmával
 vagy legyünk-e egészen becsületesek
 amint a kor kívánja
 a mérhetetlenségben és ködös idegenben

ahonnan éppoly kevéssé napunk a visszatérés
 a derült ég alatt
 mintha por-abubu közeledne
 türelmetlenség
 mert az időre bízánk
 hogy irtványként legyőzze a teret
 valamikor és azután
 s végül is előbb mintsem gondolnánk
 várakozásunk szerint
 véget érjen az út
 a tényszerű és tagadhatatlan
 amivel számolunk és kiegészünk a kényszerű alkalmazkodásban
 belvedere hit híján a szükségesre szorulunk
 ha mégannyira is megcsúfoljuk néhanapján
 az elementáris-barom világfolyást
 keresztelve tervei kivitelében sután
 ügyetlenségünknek
 vagy az adódó alkalom rossz felismerésének következtében
 amiért indokolatlanul is indokolt demarche-unk
 működben csodálkozva nézzük adott esetben
 önpusztító elbizakodottságunk rejtvényét
 amit tulajdon fonák viselkedésünk szokott földadni
 hogy megoldjuk azt
 ami meghaladja értelmünket
 mert túlságosan is sok a kiszámíthatatlan az észellenes
 hogy tekintetünk tűnődve török meg valóságán
 látóhatáron túli tájak és célok ezek
 s aki „otthon van” ama távolságban mint Fáraó
 józanabban gondolkodik fölülük
 s másokat is néma-jelként
 hallgatagon ejt hanyatt
 tökéletes mozdulatlansággal tesz bizonyosságot magáról
 a síri csend ismétlődése által
 bár nehézkes egy folyamat
 elsorvadás és halódás valahol a mélyben
 amiről nem lehet megmondani mikor lesz vége
 s amit egyfelől szeretnénk belsőleg hajszozni
 másfelől pedig ismét húzni-halasztani
 hogy egy időre mégis fönnálljon egy kevésbé csúf

tisztulás lehetősége
bármily elképzelhetetlen is ez

hogy Fáraó zsákmányát föl lehessen horgászni
de mindenekelőtt Fáraónak tanítania kell
ha szokatlan is ez
a kóbor oroszlánok tompán rezgő bömbölésének
Fáraónak ta-ní-ta-ni kell
ibiszfejű féltestvérként vagy másik ÉNjeként
ártatlan szendergést színelve
a kellem és jószág jelképét
a lantot karjában szorongatva
néha természetesen hazudnia kell
egészen pirinyóra vonnia magát
a dühre lobbant bundás rablók előtt
hogy életben hagyják

s amit így tanul arra ösztönözze
hogy másokat is megtanítsa rá

(hahh a sokaság
csak ügyeleg és látványosságra vár)

ó Nefer-kheperu-Ré-Amenhotep
te fájdalmasan bonyolult
szellemiség és érzékiség
szépség és bölcsesség és fény

Fáraó: szeretet és fény azonossága
igazság és tudás közvetítője
— dolgod nehéz de jó nagyon jó
királyi
kiórkumláljuk ezt újra meg újra tehetségünkkel
miközben számunkra is maga a sóvárgás és vágyalkozás
lett a kedves
amilyen ügyesen hangcsáltunk ugye
gondolatot el-elleső találmányunkon
hogy mi is beszélni tudunk nembeszélve
azaz nembeszélünk s mégis beszélünk

evidékelünk a pontosság tébolyának ölelésében

a tisztesség és nélkülözhetetlenség jegyében
mint lakonizmusra hajló hagyomány
mely a „tiszteletre méltó” valószínűtlenség határán jár